

lijkste gevallen morphine en de derivaten ervan voor te schrijven, moet nog eens worden gegeven. Men beperke dus het gebruik tot die gevallen, waarin men er beslist niet buiten kan. Dikwijls zal het mogelijk zijn met een kleinere dosis te volstaan dan men gewend was te geven; in hoestpoeders bijvoorbeeld kan men de hoeveelheid codeïne in de meeste gevallen wel verminderen.

Nogmaals: er dreigt ernstig gevaar, en men overwege dus elk geval zorgvuldig.

C. BANNING,

's-Gravenhage, 26 October 1942

Geneeskundig Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid.

DOOFSTOMHEID

Het zij mij vergund een enkele opmerking te maken naar aanleiding van de klinische les over doofstomheid van prof. dr. A. DE KLEYN. Aan het slot van dit artikel spreekt ZHGel. als zijn meening uit: „Men mag nooit uit het oog verliezen, dat zelfs met het beste onderwijs doofstommen minderwaardig blijven in vergelijking met hun normale medemenschen”.

Het is mijn plicht, terwille der dooven; met nadruk er op te wijzen, dat deze meening — zelfs voor den tegenwoordigen tijd en zeker voor de toekomst — veel te pessimistisch is. Inderdaad, voor de meerderheid der doofstommen van thans geldt nog, dat zij minderwaardig zijn. Maar de kentering is duidelijk aantoonbaar. Reeds is in het leven van onzen doofgeboren zoon het bewijs geleverd, niet alleen dat aangeboren doofheid geen minderwaardigheid tot gevolg behoeft te hebben, maar zelfs dat een doofstomme in staat is boven het gemiddelde peil van normalen te stijgen. Onze 18-jarige jongen, doof geboren, bezoekt thans de Middelbaar Technische school te Groningen en slaat daar reeds dadelijk in het begin der eerste klasse voor Bouwkunde geen slecht figuur onder de hoorenden van zijn leeftijd en ouder.

Reeds is in de kringen van het doofstommenonderwijs twijfel gerezen over het starre standpunt, dat een doofstomme noodzakelijkerwijs „anders” moet zijn. Reeds past men daar in het kleuteronderwijs meer biologisch gefundeerde en psychologische ontwikkelingsmethodes toe met verrassende resultaten.

Het biologische denken heeft een ware omwenteling teweeg gebracht in de inzichten over het doofstommenonderwijs, waardoor dit zich vernieuwt en wordt tot doelmatige leiding, tot het scheppen van de noodzakelijke levensverhoudingen, waaronder deze vierzinnigen langs natuurlijke ontwikkelingswegen kunnen uitgroeien tot volwaardige menschen.

Lang is de lijdensweg geweest van de doofstommen, in de Middeleeuwen beschouwd als idioten, thans nog als minderwaardigen. Nu gloort eindelijk voor hen aan de kim het licht der menschwording. Welk een ramp als dit licht zou worden verduisterd door bovenstaande uitspraak van zoo gezaghebbende zijde! Immers deze pessimistische verwachtingen vormen een extra rem, die de doove in zijn ontwikkelingsgang heeft te overwinnen. Erkenning van zijn ontwikkelingsmogelijkheden is daarentegen een groote hulp.

Dat het verwekken van doofstomme kinderen moet worden vermeden zal een ieder met den hooggeleerden schrijver eens zijn. Naar mijn meening echter niet omdat het eindresultaat der ontwikkeling minderwaardig moet blijven, maar omdat een gave ontwikkeling van dit vierzinnige kind groote offers vergt, zoowel van het kind zelf als van de ouders en de maatschappij.

Ofeen huwelijksverbod op den duur noodzakelijk zal zijn waag, ik te betwijfelen. Op dezelfde wijze als het aantal kinderen met verworven doofheid in den loop der jaren is verminderd door betere hygiënische en therapeutische maatregelen, zal het aantal huwelijken tusschen dooven afnemen, zoodra deze dooven dank zij andere ontwikkelingsmogelijkheden zullen uitgroeien tot menschen zonder minderwaardigheidscomplexen, tot menschen, die zich thuis voelen onder de hoorenden, niet gelijk, maar gelijkwaardig. De dooven zullen dan niet meer vluchten uit de hoorende maatschappij, maar integendeel gretig alle mogelijkheden, die gelegen zijn in het huwelijk met een hoorende, aangrijpen tot meerdere compensatie. Tenslotte nog dit: Zou het geen tijd worden onze terminologie te herzien en de woorden „doofstom” en „doofstomheid” te doen verdwijnen? Bijna zonder uitzondering leeren alle jonge dooven spreken. Doofstom is in onzen tijd niet meer doof en stom. Door ontwikkelde dooven wordt het woord dikwijls als onjuist en stuitend aan gevoeld.

Toen onze jongen in Mei van dit jaar schriftelijk examen moest afleggen voor het M.U.L.O. examen Ben hem door een lid der examencommissie werd gevraagd: „Bent U doofstom?” antwoordde hij: „Nee mijnheer, ik ben wel doof maar niet stom”. Eigenlijk volkomen terecht.

Loppersum, 26 October 1942

A. NANNINGA—BOON

RHACHITISPROPHYLAXIS

Naar aanleiding van het artikel van mej. A. VAN ORMONDT en mej. M. E. VAN LINT (*N. T. v. G.*, 24 October 1942) wil ik gaarne het volgende opmerken. De schrijfsters geven de voorkeur aan de toediening van groote hoeveelheden vitamine D₃ per inspuiting boven de perorale toediening van vitamine D₂. Tevens veronderstellen zij, dat voor een voldoende resorptie van het per os gegeven vitamine D gelijktijdige toediening van melk gewenscht is. Te Rotterdam gaven wij in den afgelopen winter aan ongeveer 15000 kinderen tweemaal 7.5 mg vitamine D₂ in olie opgelost per os, zonder dat melk terzelfdertijd werd gegeven. Voor zoover wij konden nagaan, heeft bij geen dezer kinderen deze rhachitisprophylaxis gefaald 1). Op een tweehonderdtal contrôlephoto's, die wij bij de aldus behandelde kinderen in het voorjaar van 1942 maakten, was geen rhachitis te zien. Dit maakt het mijns inziens zeer waarschijnlijk, dat met een perorale toediening van vitamine D₂ zonder extra toevoeging van melk een goede rhachitisprophylaxis wordt verkregen.

Dwang, zooals de schrijfsters voorstellen, kan, indien een goede propaganda wordt gevoerd, worden gemist. Te Rotterdam bereikten wij zonder dwang meer dan 90 pCt. van de kinderen, die in het Bevolkingsregister waren ingeschreven.

Tenslotte lijkt mij de voorgestelde methode weinig oeconomisch. De 60000 eenheden vitamine D₂, waarmee wij het kind een jaar voor rhachitis behoeden, kosten 36 cent, terwijl één injectie D₃ van 60000 eenheden f 2.88 kost.

Rotterdam, 24 October 1942

J. H. P. JONXIS

BERICHTEN

BUITENLAND

FRANKRIJK. — VACCINATIE TEGEN TYPHUS. In de Académie de médecine heeft RAMON medegedeeld, dat van September 1939 tot Mei 1940 in het Fransche leger slechts 144 gevallen van febris typhoidea (met 5 sterfgevallen) zijn waargenomen. In de vergelijkbare periode 1914—1915 bedroeg dit aantal 65000 ziektegevallen en 11000 sterfgevallen. Men schrijft dit toe aan de stelselmatige vaccinatie (*Schweizerische medizinische Wochenschrift*, 1942, blz. 872).

— MENINGOCOCCOSE IN HET LEGER. Van Januari tot April 1940 zijn in het leger 240 gevallen van meningococcose waargenomen, zonder epidemische ophooping. Toepassing van sulfanilamide had goed gevolg (*Schweizerische medizinische Wochenschrift*, 1942, blz. 1108).

ITALIË. — EEN VERZAMELWERK. Het onder redactie van PETRAGNANI en BARCHIESI te verschijnen verzamelwerk *Collana medico-biologica* zal uit zes rijk uitgegeven deelen bestaan en artikelen van bekende onderzoekers bevatten (*Schweizerische medizinische Wochenschrift*, 1942, blz. 1112).

VEREENIGDE STATEN. — SLACHTOFFERS VAN HET NATIONALE FEEST. Het aantal ongelukken op den nationalen feestdag (4 Juli) neemt af. In 1937 bedroeg het 7250, in 1941 2039. In laatstgenoemd jaar waren er elf sterfgevallen; 104 oogverwondingen tengevolge van vuurwerk leidden 9 maal tot blindheid (*Journal American medical Association*, 1942, blz. 463, ref. *Schweizerische medizinische Wochenschrift*, 1942, blz. 1108).

ZWEDEN. — WERELDSTATISTIEK DER HONDERDJARIGEN. Het centrale bureau voor de statistiek te Stockholm heeft de reputatie van Bulgarije bevestigd: dit land heeft

1) Dr F. M. C. HENGEVELD, Dr J. H. P. JONXIS en J. D. LEBRET, Over het resultaat van de toediening ineens van vitamine D voor therapie en prophylaxe der rachitis, in *De ontwikkeling van de kindergeneeskunde in de afgelopen 50 jaar*, 1942.